

[Undervisningsministeren.]

Blandt de Ændringer, som foreslaas, findes kun 3, som jeg maa anse for nødvendige af Hensyn til Berner-Konventionen i dens nye Skikkelse, nemlig § 8 med Hensyn til Undtagelserne fra den ellers hjemlede Beskyttelse af mundtlige Værker, § 9 med Hensyn til den saakaldte „droit moral“ eller Anerkendelsen af Forfatterrettens stærkt personlige Karakter, og § 15 med Hensyn til Pressens gensidige Laaneret.

Hvad § 8 angaar, foreslaas 2 Ændringer, hvoraf den første hjemler alene Forfatteren Ret til at udgive Samlinger af sine i øvrigt ubeskyttede skriftlige og mundtlige Indlæg i konstitutionelle, kommunale, kirkelige eller andre offentlige Repræsentationer og i Retterne, medens den anden Ændring medfører Forfatterretsbeskyttelse for Taler og Udtalelser ved offentlige politiske, folkeoplysende og lignende Møder, dog med Forbehold af Pressens frie Referatret. Begge disse Ændringer følger af de nye Bestemmelser i Berner-Konventionens Artikel 2 bis og forekommer mig ganske naturlige og lidet indgribende.

Hvad § 9 angaar, er der foreslaaet optaget en ny Bestemmelse, som i væsentlig Overensstemmelse med den nye Berner-konventionens Artikel 6 bis gaar ud paa følgende:

„Uafhængig af Forfatterens økonomiske Rettigheder, og selv efter Afhændelse af disse, bevarer han Retten til at hævde sit Forfatternavn i Forbindelse med Værket saavel som Retten til at modsætte sig enhver Forvanskning eller Beskæring eller anden Ændring, der maa anses for at være en væsentlig Forringelse af hans Værk.“

De i dette Forslag indeholdte Bestemmelser maa nu ganske vist i væsentlig Grad allerede siges at være gældende dansk Ret, idet den danske Forfatterlov i sit Indhold i det hele hviler paa Princippet om Forfatterens personlige Ret, men en formel Optagelse i Forfatterloven af en almindelig Regel i saa Henseende maa anses for at være en Fordel saavel for Forfatteren som for Erhververen af Rettigheder fra denne og for Offentligheden.

I 2det Stykke af § 9 er optaget det Forslag, at den i 1ste Stykke omhandlede Ret efter Forfatterens Død overgaar til Undervisningsministeriet, og at den ikke bortfalder ved Forfatterrettens Ophør. Paa Konferencen i Rom blev det som et særligt Ønske henstillet til Unionslandene at undersøge Mulighederne for i de respektive Lovgivninger at indføre Regler egnede til at for-

hindre, at Forfatterens Værk efter hans Død forvanskes, beskæres eller paa anden Maade ændres til Skade for hans Anseelse og for de litterære, videnskabelige og kunstneriske Interesser. Dette Ønske har jeg fundet det naturligt at imødekomme ved at lade Ministeriet, som paa et alsidigt belyst Grundlag mere objektivt end Arvinger eller Forfatterforeninger kan udøve Skønnet, hævde Retten i de Tilfælde, hvor de anførte almene Interesser gør sig gældende. Ganske tilsvarende Regler har jeg af ganske tilsvarende Grunde indført i § 27 for Kunstnerrettens Vedkommende.

Hvad endelig § 15 angaar, skal jeg minde om, at denne Paragraf i sin hidtidige Affattelse afveg fra Berner-Konventionen af 1908 paa en saadan Maade, at det blev nødvendigt for Danmark — som for Sverige, Norge, Holland og Grækenland — at tage Forbehold ved Ratifikationen af 1908-Konventionen. Ifølge denne Konvention gjaldt med Hensyn til Avis- og Tidsskriftartikler den Regel, at Artikler i *Tidsskrifter* var beskyttede paa sædvanlig Maade, medens alle Artikler i *Aviser* kunde gengives i andre Aviser. Efter den danske Lovs § 15 kunde *alle* Artikler aftrykkes fra Avis eller Tidsskrift til Avis eller Tidsskrift. Danmark beskyttede saaledes ikke Tidsskriftartikler i det Omfang, som man maatte forpligte sig til ved uforbeholdent at slutte sig til den reviderede Berner-Konvention, og maatte derfor tiltræde denne med det — for øvrigt eneste — Forbehold, at Danmark paa dette Punkt holdt sig til den ældre Konvention.

Paa Konferencen i Rom 1928 var det et af de Hovedpunkter, hvorom Forhandlingerne drejede sig, at komme bort fra de forskellige Forbehold, som Unionslandene snart paa et og snart paa et andet Punkt havde taget, og som i høj Grad vanskeliggjorde Administrationen. Særlig med Hensyn til Pressens Laaneret førtes der indgaaende Forhandlinger, der førte til et Kompromis, som den danske Regering ligesom alle de 4 fornævnte Regeringer tiltraadte, og som paa den ene Side gaar ud paa at udvide Laaneretten til hele Pressen, altsaa ikke blot Aviser, men ogsaa Tidsskrifter i Overensstemmelse med gældende dansk Ret, men paa den anden Side begrænse Emnerne til „aktuelle Artikler vedrørende økonomiske, politiske eller religiøse Spørgsmaal“, medens dansk Ret hjemler Laaneret for *alle* Artikler i den periodiske Presse, dog kun „enkelte“ Artikler, altsaa ikke større Partier af et Blads eller Tidsskrifts Indhold.

Mit Ændringsforslag til § 15 gaar nu ud paa at bringe fuld Overensstemmelse